

Sõna

Jumal on ustav.
1Kr 1,9

Mõte

Ustavust on läbi aegade peetud suureks vooruseks. Ka inimese parimat sõpra – koera – on nõnda nimetatud just tema ustavuse ja armastuse pärast.

Ustavus inimeste vahel tähendab usaldatavust, sõnapidamist, kindel olemist. Piiblis öeldakse nii korduvalt Jumala kohta. Tema on ustav.

Tähendab, Ta on usaldusväärne, Temale võib kindel olla, Ta peab oma sõna. Jaanuarikuu juhtsõna ütleb selle taas välja ülilühidalt, lausa loosunglikult. Kas ka inimene võiks olla sama ustav Jumalale, pidades kinni Tema Sõnast, kas inimese peale võiks Jumalgi kindel olla? Paraku mitte. Aga Jumal on inimesega ka kannatlik, oodates, et ta siiski oma ustavust kasvataks ja kinnitaks. Selleks tegevuseks on inimesele kõik võimalused antud.

Palve

Hea Jumal! Sina oled ustav ikka ja alati. Tule meile appi ja kasvata meiegi ustavust Sinule päevast päeva!
Aamen

2019. aasta meie koguduses.

Möödunud aastat võib nimetada üsna keskpäraseks. Toimuvad jumalateenistused, kiriklikud talitused, palvused, piiblitunnid, kirikukoori ja pühapäevakooli tegevus, jätkub oma ajalehe väljaandmine, toimus järjekordne leerilaager Toolsel, tegutsevad Risti Pood ning Püha Katariina külalistemaja leerimajas – see kõik iseloomustab ühe kiriku tegevust. Suurimaks muutuseks võib pidada uue pühapäevakooli õpetaja ametisse pühitsemist eelmise aasta septembris. Kõik muu on jätkunud üsna tavapärasel radal. Tõsi, alati on võimalik uusi sihte seada, eriti silmas pidades Kristuse misjonikäsku Matteuse evangeeliumi lõpus. Kirikuelus ei tohi kunagi tekkida stagnatsiooni.

Samuti tuleb tõdeda, et oma rahalise kohustuse täitjate arv koguduse ees on jälle mõnevõrra langenud. Kuid majanduslik kokkuvõte näitab sedagi, et sellest hoolimata on annetatud summa hoopis väheke tõusnud. Täheleb, on annetatud summaarselt rohkem.

Kõnekas on ehk ka fakt, et eelmisel aastal ei olnud ühtegi laulatust. Ühketel pulmade pidamine ei ole laulatuse juures mitte kõige tähtsam; olulisem on ikka selle talituse sisu. Ja muidugi on kihelkonnas palju ristimata lapsi ja leeritamata noori. Peamine on nende asjade juures ikka Kristusest osasaamine, aga mitte kirikuga liitumine. Kirik on nende inimeste kogum, kes on juba osa saanud.

Aprillis külastas meie kogudust peapiiskop Urmas Viilmaa. Kohtumine oli väga meeldiv ja sisukas ning kindlasti jättis meie kogudus ka peapiiskopile asjaliku ja toreda mulje. Jätkame Jumala abiga!

Huvitav tõsiasi on see, et näib olevat hulk inimesi, kellele kirik ja selle tegemised väga korda lähevad, kuid kes ise millegipärast ei ole koguduse liikmed. Neid julgustaksin sammu lähemale astuma, koguduse ukсед on avatud! Kokkuvõttes võib möödunud kirikuelu-aastaga rahule jääda.

Suur tänu ja Taevaisa õnnistust kõigile, kes eelmisel aastal meie Kadrina kogudust oma mitmesuguse panusega toetasid!

Meelis-Lauri Erikson, koguduse õpetaja.

2019 arvudes.

Ristiti **11** inimest, neist **3** last. Leeritati **10** inimest. Maeti **10**, neist **4** meie kogudusest. Peeti **58** jumalateenistust igal pühapäeval ja ettenähtud pühadel, tavaliselt on kaetud ka armulaud. Kõiki jumalateenistusi, palvusi ja piiblitunde kirikus, leerimajas ning Kadrina hooldekodus peeti kokku **94**. Kontserte kirikus suvisel ajal **7** kontserti. Leerikursusi oli **3** – kevadel ja sügisel, lisaks suvine leerilaager koostöös Rakvere Kolmainu kogudusega.

Aasta alguse saldo **2332.82**. Tulud **22 723.44**. Kulud **20 577.09**. Aasta lõpu saldo **4479.19** eurot. Koguduse nõukogu koguneb lähemal ajal eelarve täitmise ja uue eelarve kinnitamisele.

2020 on nimetatud Eesti Rahvajutu aastaks.

2020 aasta on Eesti Rahvakultuuri Keskuse ja Rahvusraamatukogu koostöös nimetatud Rahvajutu aastaks.

Idee algataja ja jutuvestja Piret Päär kutsub kõiki koole, lasteaedu, päevakeskusi ja hooldekodusid ning teisi asutusi väärtustama eestipäraseid rahvajutte, neid jutustama ja tutvustama ning võimaluse korral korraldama selle teemalisi jutupäevi, töötubasid võimuinasjutu tunde. Eesmärgiks on aasta jooksul tutvustada lugejaskonnale just eesti autorite poolt kirjutatud jutte.

Sobivad on Kreutzwaldi, Kunderi, Peterson-Särgava ja August Jakobsoni poolt kirja pandud lood, kuid ka rahvanaljandid, mille autor on teadmata.

Aasta raames korraldatud juttude ettekandmisel tuleks arvestada koduloo ja unustusehõlma vajunud lugudega, mis peaksid taas lugejatele huvi pakkuma.

Alustada võiks soovi korral kahe teose uuesti läbilugemisest. Nendeks on „Marjakobar ja teisi seto muinasjutte” või „Tark mees taskus.”

Täpsem info Facebooki Eesti Rahvajutu aasta 2020 grupilehel.

Karin-Kristel Hansson

VIHMAVARBLANE XXVIII osa

Vana aasta lõpuks oli kindel see, et Kasesalu Eda ootas last. Kuid kauaoodatud rõõmu asemel tundis Eda nagu kasvaksid ta südames roostunud nõgesed ja maltsad, mis tahtsid ta lausa enda alla matta. Ja kuigi väliselt näis kõik korras olevat, nõõris miski kummaline ärevus kõri ja need igahommikused iiveldushood tahtsid eluistu sootuks ära võtta. Lembit aga vastupidiselt Edale, tundis end kui seitsendas taevas olevat. Mingi erksus tuli korraga mehe sisse. Vana-aasta õhtul koristas ta oma maalimise toa ja lubas Edale lahke näoga kogu päeva abiks olla. Õhtul oli oodata külalisi, Saare Taalit oma tütreaga ning paari meesterahvast Lembitu töö juurest. Eda püüdis nende väikest maja pidulikumaks muuta, samal ajal kui Lembit tükeldas kartulisalatisse keedetud porgandeid:

„Kuule, meheke, ma olen siin mõelnud, et äkki vahetaks meie toas vaibad uute vastu,” ütles Eda uksepiitasid küürides.

„Mhmm ja mis neil vanadel siis viga on? Ehk käivad veel?”

„Tuppa oleks uut meeleolu ja titevoodit vaja.”

„Küll jõuab,” vastas Lembit.

Seal pörutati kaks tugevat matsu välisukse vastu. Lembit ehmus ja läks avama. Taganes aga välisuksest kui põrkepall tagasi, kui Tõstamäe Tõnu tal õlgadest kinni haaras ja teda korralikult raputas:

„Või sina räägid minust minu parimatele semudele halba? Peksad minu kohta keelt, jah? Ajad kõiksugu jaburdusi suust välja, mida kuulatagi ei taha. No ütle Lembit, mida sa topid oma nina igale poole, ah?” Vaene vennike oli vindine ja nii tige, et oleks Kasesalu peremehele seal samas ühe korraliku tou andnud.

Lembit andis Edale märku, et too tagumisse tuppa läheks ja püüdis müürseppa sõnadega maha rahustada. Kõik oli ju toimunud nii ootamatult.

„Millest te räägite? Mitte ei mõista.”

„Ah siis nüüd teed näo, et ei mõista! Bläku Eduard lebab siruli haiglas ja sina ei mõista, pole kuulnud ega tea midagi, jah?”

„Ei, noh, eks ma seda ikka olen kuulnud küll jah, nii öelda poole kõrvaga. Küla peal ju räägitakse.”

„Või küla peal? Kummaline, et küla peal räägitakse juba ammu, aga mina ei tea asjast õieti midagi jah? Kuule, Lembit, sa ära pöörita siin midagi silmi, justkui oleks see sulle uudiseks või nii. Tule õige välja ja räägime õige nagu mees mehega!”

„Ei mina tule sinuga kuhugi. Eks kõnele siinsamas kui sul midagi asjalikku öelda on ja siis lase jalga!”

„Kuidas see Eduard sinna haiglasse nüüd sattus? Südame ajab täis kohe noh. Ja, panin talle küll ühe korraliku vopsu

vastu vahtimist, aga ega sellepärast siis ometi haiglasse panda? Teate, Kasesalu peremees, õelge teie mulle, mis maailmas meie küll elame? Oma tuttavad inimesed koorivad üksteiselt vindise peaga kasvõi seitse nahka maha ja pärast kui mõtlema hakkasin, no oli ikka häbi küll oma teguviisi pärast.”

Lembit astus Tõnuga eeskotta ja püüdis mehikest veel kord rahustada, aga Tõstamäe Tõnu vindine jutuvada ei tahtnud ega tahtnud lõppeda. Lembit hingas sügavalt sisse ja kuulis omaenese südame tagumist. Hea meelega oleks ta Tõstamäe uksest välja lükata tahtnud, aga ta ei sõandanud seda siiski teha.

„Seda, et jah, Kasesalu peremees. Pole ma seda Loopre Hannest ka eluski sallinud. Tõsi ta on, et juua temaga koos ju kannatab, kuid isiksusena, inimesena, ma mõtlen, pole ta teab mis väärt. Siia tulles pidasin ma tõsiselt aru, mida ette võtta. Olen praegugi veel tige. Millal Bläku Eduard koju saab?”

Lembit ohkas jälle: „Aga, kus ma tean teile seda praegu ütelda. Ega ma mõni tohter või proviisor ole, et sellistele küsimustele vastust mõistan anda.”

Tõstamäe Tõnu kõikus oma väsinud jalgadel:

„Aga seda ma juba nii ei jäta! Juba ülehommene kavatsen Bläku Eduardi haiglasse vaatama minna. Tahan oma silmaga näha, kuidas temaga on.”

„Ma kardan, et sind ei lastagi sinna,” pakkus Lembit rahulikult.

„Miks siis mitte?” oli Tõstamäe Tõnu käes kord vastu küsida.

„Sest see osakond, kus Bläku Eduard parajasti kosub, on mõeldud sõltlastele ja hulludele. Seal on range kord.”

Vindise vennikese silmad läksid sedakorda suureks, kui tõllarattad. Paistis, et mees seedis Lembitult kuuldot õige korralikult. Aga seda rohkem tekkis mehikesel uusi küsimusi. Tundus nagu poleks ta mõhkugi asjast aru saanud.

„Te püüdke nüüd seda asja natuke rahulikumalt võtta. Ärge kiirustage. Mõelge kõik korralikult läbi, et kas tasub ikka praegu Eduardi vaatama minna? Andke talle aega taastuda. Me kõik ju vajame seda,” ütles Lembit nii rahulikult kui suutis.

Tõstamäe Tõnu kukkus äkki kui tühi jahukott maha ja jäi sinnasamasse kotta norinal magama. *Järgneb...*

